

Det hele sluttede, da det bankede hårdt på hoveddøren.

Christian, Götz og jeg var netop stået ud af sengene, da der blev banket hårdt på den kraftige trædør, der var blevet forstærket med metal på indersiden. Det rungede i hele huset. Lyden blev kastet rundt i de halvtomme lokaler. Slagene mod døren lød næsten som en kirkeklokke, der skiftede tone, når lyden rikochetterede og pressede stilheden ud af det lille landsted.

”Er det Dommedag, som er ankommet?”, spurgte Götz med mad i munden. Der var ingen panik, ingen stole, der blev skubbet tilbage og væltet, ingen greb ud efter våben. Vi vidste, at når de kom, så ville de komme med så meget magt bag sig, at modstand ville være håbløs.

Christian drak en tår kaffe og så med et smil på os. Hans fyldige kinder og det blonde hår fik ham næsten til at ligne en basunengel, men også kun næsten.

”Mon ikke, det er agenturet, som har beæret os med et besøg? Kan vi nå at drikke morgenkaffen, før de får sparket døren ind?”

”Vi kan da gøre forsøget”, sagde Götz og tømte sin kaffekop i én slurk.

Jeg sagde ingenting, forsøgte bare at holde masken. Jeg lagde min skive brød på tallerkenen, drak lidt vand.

Vi havde været i huset i næsten et halvt år. Huset lå fuldstændigt isoleret i udkanten af en skov. Der var ingen radio, intet tv, kun stilheden, afbrudt af fuglenes sang. Huset var af røde mursten, taget af sort tegl, med en skorsten, der så ud, som om den var ved at vælte. Men indvendigt var det velholdt. Halvtomt, men velholdt. Udover køkken og badeværelse (med brus) var der to værelser og en stue med kamin. Bortset fra køkkenet, hvor der lå bestik og porcelæn til en hel deling soldater, var stuen og værelserne mere eller mindre tomme.

Vi indrettede os, Götz og Christian på hver sit værelse – jeg tog stuen – og fik sat lidt skik på stedet, der trængte til en kærlig hånd. Efter at have slæbt kasserne med maden ud i køkkenet, gik vi i gang med at gøre rent. Ifølge mine informationer havde der ikke boet nogen i huset i lidt over et halvt år, men det så ud, som om det havde stået tomt i flere år.

"Fischer, er du sikker på, at de informationer er korrekte?", spurgte Götz, mens hans store krop fyldte døråbningen.

"Du er da ikke blevet taget ved næsen, er du?"

Før jeg fik svaret, var han forsvundet ud i køkkenet.

"Ikke denne gang", mumlede jeg for mig selv.